

TALABÉR MIKLÓS

Titanomakhia

Bennrekedt a rohamosan hűlő
tűz, a gát szakad, a hősztálás
légies lángokkal ég. Hideg van,
éjjel, nyár, a láthatáron átvonult
a forróság, a HÉV az alkonyaton
átrobog. Felszakadt a seb.
Az elmére, a felsővezetékre
rémülettel zuhan néhány hópehely,
mint felhorzsolts kémia vére.
És szikrát szór a dróton,
mert a káoszistenek
sorsa megpecsételtetett.
Sisteregve felsikoltanak.
Kérlelhetetlenül
uniformizál az egyenáram.
Sok vers végzi így.